

บทนำ

วัดพระศรีรัตนมหาธาตุเมืองเชลียง หรือที่ชาวบ้านเรียกกันติดปากว่า ‘วัดพระปรางค์’ แห่งนี้ ตั้งอยู่บนโค้งน้ำรูปตัวยู มีลำน้ำยมไหลผ่านหน้าข้างทั้งสองด้าน เป็นวัดเก่าแก่ มีเนื้อที่กว้างใหญ่ อยู่นอกเขตกำแพงเมืองศรีสัชนาลัยมาทางทิศตะวันออกประมาณ ๓ กิโลเมตร เป็นวัดขนาดใหญ่ มีฐานะเป็นพระอารามหลวงชั้นราชวรวิหาร ซึ่งแต่เดิมเริ่มแรกนั้น สร้างขึ้นเป็นวัดในพุทธศาสนานิกายมหายาน แล้วได้เปลี่ยนมาเป็นนิกายเถรวาท ในภายหลัง

วัดแห่งนี้มีซุ้มประตูทั้งสี่ทิศประดับปูนปั้นรูปพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร ถัดลงมาเป็นรูปเทพิดานั่งอยู่ในกรอบ และล่างสุดเป็นรูปของนางอัปสรรายรำ ซึ่งเหล่านี้ถือเป็นศิลปะอันโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ของวัดแห่งนี้ คู่กันกับพระปรางค์ประธานองค์ใหญ่ ซึ่งมีบันไดทางขึ้นอยู่ด้านหลังของพระประธานองค์ใหญ่ ในวิหาร โดยองค์ปรางค์นั้นก่อด้วยศิลาแลงฉาบปูนอันเป็นศิลปะสมัยอยุธยา สันนิษฐานกันว่า แต่เดิมปรางค์ประธานองค์นี้คงเป็นปรางค์แบบขอม แต่ต่อมา ทరుตไทรมลงไป ดังนั้นในสมัยของสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถ กษัตริย์ของอยุธยา จึงได้มีการสร้างขึ้นใหม่ในบริเวณที่เป็นรากฐานของเดิม สืบต่อมาจนทุกวันนี้

“แต่ก่อน...แถบนี้ชื่อว่าเมืองเชลียง เป็นศูนย์กลางชุมชน ต่อมาได้มีการ ขยายเมืองไปทางตะวันตก กลายเป็นเมืองศรีสัชนาลัย และเมืองศรีสัชนาลัยก็ เป็นเหมือนเมืองคู่แฝดกับเมืองสุโขทัยที่อยู่ลงไปทางใต้จะ ไร่วันหลังแม่จะพามาสา ไปเที่ยวที่สุโขทัยนะ”

หญิงสาวร่างแบบบางในชุดรัดกุม จูงมือลูกสาวตัวน้อยเดินผ่านซุ้มประตู เข้าไปภายในวิหารเก่าแก่ ซึ่งโล่งกว้าง ปราศจากหลังคาโบสถ์ ตัวกำแพงโดยรอบ

เป็นรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า ทำจากศิลาแห่งกลมขนาดใหญ่วางเรียงชิดติดกัน
เก่าคร่ำคร่า ดูกระด่ำกระต่างไปบ้างตามวันเวลาแสนนานที่ผ่านพ้นมา

ไม่ว่าจะเป็นตัวพระอุโบสถเก่าแก่แห่งนี้ หรืออาถรรพณ์บริเวณโดยรอบวัดซึ่ง
เต็มไปด้วยโบราณสถาน ทั้งสถูป เจดีย์ สิ่งก่อสร้างเก่าแก่มากมายล้วนคงคุณค่า
ทางประวัติศาสตร์ มีความเข้มข้นที่ผ่านการเพาะปดมโดยวันเวลาที่ยาวนานมากกว่า
เจ็ดร้อยปี

นี่เป็นวันแรกที่ครอบครัวของวรรณลีย้ายมาอยู่ที่บ้านพักอุทยาน ภักธ
สามีของเธอเพิ่งย้ายมาประจำที่อุทยานประวัติศาสตร์ศรีสัชนาลัย ระหว่างที่สามี
ไปทำงาน วรรณลีเห็นว่าลูกสาวยังแปลกที่ ไม่คุ้นเคย จึงถือโอกาสพาพิมลมมา
มาเที่ยวชมโบราณสถานเก่าแก่ อันเป็นที่เคารพสักการะของชาวบ้านแถบนี้เสียเลย

“...คุณแม่คะ เมืองคูแฝดคืออะไร...” เด็กหญิงถามมารดา ตาแป้ว

“เมืองคูแฝดก็คือเมืองคูที่เติบโตไปด้วยกันไงจะ...เหมือนเป็นเมืองพี่น้องกัน
นั่นละ” มารดาอธิบาย

“พี่น้องเธอ...แย่งจ้จ มาสไม่มีพี่น้องเลย มาสอยากมีพี่น้องจังเลยคะคุณแม่”
เด็กหญิงเกาะชายผ้าซิ่นของมารดา จับเขย่าเบาๆ ตากลมใสแป้วอดอ้อน

“โธ่ลูก แค่มาสคนเดียวแม่ก็ดูแลไม่ไหวแล้ว ซินมีน้องให้หนูอีกคน แม่
ก็เหนื่อยแยลิจ๊ะ” วรรณลีทรุดลงนั่งคุกเข่าข้างลูกสาว มือเรียวยกขึ้นลูบไล้
เรือนผมยาวนุ่มสลวยอย่างเอื้อเอ็นดู

“หนูช่วยคุณแม่เลี้ยงน้องได้ มีน้องนะคะ เอาเยอะๆเลย นะคะคุณแม่”
เด็กหญิงยังอ้อนเสียงอ่อนหวาน คนเป็นแม่ฟังแล้วก็อ่อนนอกอ่อนใจ ต้องรีบ
เปลี่ยนเรื่อง

“ไปไหว้พระประธานกันก่อนนะจ๊ะ มาเร็ว”

วรรณลีจูงมือลูกสาว พลังก้าวตรงเข้าไปด้านในวิหาร เป้าหมายอยู่ด้าน
ในสุด ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปองค์ใหญ่ปางมารวิชัย เยื้องไปทางขวามือ
ด้านหลังองค์ประธาน มีพระพุทธรูปปางลีลาที่วิจิตรงดงามตั้งประดิษฐานเอาไว้ด้วย

ทว่ายังไม่ทันก้าวเข้าไปได้ก็ก้าว เด็กหญิงตัวน้อยก็เขย่ามือมารดาเบาๆ
จนอีกฝ่ายต้องก้มหน้าลงมองอย่างแปลกใจ

“มาส...เป็นอะไรจ๊ะ ทำไมทำหน้าอย่างนี้ล่ะลูก”

“น้องหมีคะ...น้องหมีไม่รู้หล่นหายไปไหน มาสหาเท่าไรก็ไม่เจอค่ะ คุณแม่” แม่หนูน้อยแก้มอ้มผู้ขวยขวางพ่องราวกับลูกซาลาเปาสายศิระชะไปมา ดวงตาดำลึบใสแป้วคลอหยดน้ำ

“อ้าว ทำน้องหมีหายเองหรือเกรอ” วรรณวลีอุทานแปลกใจพลางทรุดลงนั่งต่อหน้าลูกสาว ยกมือเรียวลูบเรื้อนผมยวาสลวยของหนูน้อยอย่างเบามือ

“น้องหมี” ที่ลูกสาวเอ่ยถึง คือตุ๊กตาหมีทำจากแก่นำมาเป่าด้วยความร้อนสูง กลายเป็นน้องหมีพูห์ตัวเล็ก ๆ น่ารัก ห้อยติดกับยางรัดผม เป็นของขวัญที่ภัทรบิดาของเด็กหญิงซื้อมาฝากเมื่อไม่กี่วันก่อน

ยางรัดผมรูปน้องหมีกำลังเป็นที่เห่อเหลือเกินของพิมลมาสเลยทีเดียว

“ไม่รู้ว่ามีน้องหมีหล่นหายไปตอนไหน เหลือแต่ยางรัดผมคะ...คุณแม่ช่วยมาสหาหน่อยได้ไหมคะ” เด็กหญิงทำหน้าที่ร้องให้เต็มแก้ม

“มาจ๊ะ แม่จะพาเดินกลับไปทางเก่าที่เราเดินมาเมื่อกี้ แล้วเราช่วยกันมองหาน้องหมีของลูกมาสกันนะจ๊ะ”

“คะ” พิมลมาสพยักหน้า ยิ้มทั้งที่หยดน้ำใสคลอดวงตากลมโถวาวระวับ เด็กหญิงเดินตามแรงจูงของมารดาออกไปจากวิหาร

ทว่ายังไม่ทันไร โทรศัพท์มือถือของวรรณวลีก็ส่งเสียงดังขึ้นมาก่อน หญิงสาวเผลอปล่อยมือจากลูกสาวขณะคุยกับสามี

“ไม่ต้องห่วงนะคะ เดี่ยวเจอกันคะ ลีกับยายมาสจะรอคุณที่หน้าวัดนะคะ...คะ แล้วเจอกัน”

หญิงสาวคุยกับสามีสั้นๆ เพียงไม่กี่อึดใจ แต่เมื่อเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋าสะพายเรียบร้อยแล้วหันมาอีกที ลูกสาวตัวน้อยที่หยุดยืนรอเธออยู่เมื่อครู่ก็หายแวไปแล้ว

วรรณวลีตาโต กวาดตามองหาลูกสาวไปทั่วบริเวณ เมื่อไม่เห็นพิมลมาสเธอก็ส่งเสียงเรียก

“มาส หนูอยู่ไหนลูก มาส”

หญิงสาวหันรีหันขวาง ประหลาดใจที่เรียกเท่าไรลูกสาวก็ไม่มาหา พิมลมาส

ไม่น่าไปไหนไกลนี่นา...

“ไปชนที่ไหนนะลูกคนนี่” เธอเบนพึมพำ ตัดสินใจกึ่งเดินกึ่งวิ่งเที่ยวมองหาไปรอบๆ อาณาบริเวณกว้างขวาง

กลิ่นหอมเย็นชื่นใจลอยมาอีกแล้ว...

เด็กหญิงสุดกลิ่นหอมจูงใจกรุ่นละไมที่เคล้าคลอมากับสายลมเย็นชื่นเท้าเล็กๆ ก้าวเดินตามไปโดยไม่รู้ตัว เบื้องหน้าของเธอขณะนี้เป็ลลานโลงกว้างมีลำน้ำสายหนึ่งไหลพาดผ่าน และที่ริมฝั่งน้ำนั้น...มีไม้ยืนต้นชนิดหนึ่งเด่นตระหง่าน

เด็กชายคนหนึ่งหยุดยืนอยู่ที่โคนต้นไม้ต้นนั้นและหันหลังให้เธอ เขายืนนิ่งอยู่ใต้ต้นไม้ต้นนั้น แต่กลิ่นหอมที่กรุ่นกำจายมาจากทางนั้น ลังให้เธอเดินตรงเข้าไป

ดวงตากลมโตใสพิสุทธิ์เบิกกว้างขึ้น เมื่อเจ้าตัวก้าวเข้าไปใกล้ และคนที่หันหลังให้เมื่อครู่ก็ค่อยๆ หันมองมา วินาทีนั้น พิมลมาสสะดุดวูบ เหมือนถูกบางสิ่งพุ่งเข้ากระแทกจนเซล้มลงไปนั่งพับเพียบกับพื้นหญ้านุ่ม

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

เด็กชายวิ่งเข้ามาถามไถ่อาการของแม่หนูตัวเล็ก หน้าตาน่ารักเหมือนตุ๊กตา ยิ่งเจ้าตัวสวมชุดกระโปรงสุ่มยาวพู่ฟองระบายลูกไม้สีชมพูหวานแหววอย่างนี้ด้วยแล้ว ยิ่งน่ารักจับใจ ทำให้รู้สึกนึกออยากปกป้อง

แต่พิมลมาสยังคงเอาแต่จ้องมองเด็กชายตรงหน้าหนึ่งแทบไม่กะพริบตา ครู่หนึ่งที่เธียวกคิดว่าเธอจะสายหน้าซำๆ ก่อนจะอุทานเสียงดังเมื่อเหลือบเห็นของในมือพี่ชายตัวโต

“น้องหมีของหนู!”

ไมรอให้เขายื่นส่งให้ พิมลมาสก็แย่งเอาตุ๊กตาแก้วเป่าของเธอจากมือของฝ่ายตรงข้ามมาถือไว้แน่น ตาโตมองเด็กชายตั้งจะกล่าวหา

“พี่เป่าละนะ พี่ไม่ได้ขโมยของเธอมา พี่เห็นมันตกอยู่...ไม่รู้ว่าใครเป็นเจ้าของ ก็เลยเก็บเอาไว้ให้...พี่พูดความจริงนะ”

เด็กชายรีบบอกพลางโบกมือไปมา แต่แม่หนูตัวน้อยยังคงมองเขาตาวาววับ

กล่าวหาไม่เลิก

“จริง ๆ เชื้อพีลี หน้าพีไม่เหมือนคนร้ายสักหน่อย คุณ ออกจากหล่อ” เด็กชายฉีกยิ้มกว้างเห็นฟันขาว ท่าทางแจ่มใสไร้เงาทำเอาคนตัวเล็กกว่าค่อยคลายใจ

ก็พี่ชายหน้าตาดูใจดีจริง ๆ นั่นละ!

“...ห้ามแย่งน้องหมี่ของหนูนะ น้องหมี่ตัวนี้คุณพ่อซื้อให้... ถ้าหายไป คุณพ่อหนูจะเสียใจแล้วก็จะโกรธหนู...” เธออธิบายให้เขาฟังอย่างฉลาดฉลาด ซึ่งอีกฝ่ายก็พยักหน้าหงึก ๆ

“นั่นก็ดีแล้วที่เราเจอกัน น้องหมี่ได้กลับไปอยู่กับเจ้าของเสียที... น้องหมี่คงดีใจที่ได้อยู่กับน้อง”

“หนูไม่ได้ซื้อน้องคะ... หนูชื่อมาส” เธอพองลมทำแก้มป่อง

“อ้อ น้องมาส” เด็กชายอมยิ้ม ตาคมพรวระระยับสดใส “ยินดีที่ได้รู้จักนะ พี่ชื่อพะ... อ๊ะ!”

ยังไม่ทันที่เด็กชายจะแนะนำตัวเองจบ จู่ ๆ ก็ชะงัก หันขวับ รีบผุดลุกขึ้น

“แม่เรียก พี่ต้องไปแล้วละน้องมาส” เขาหันมาบอก ลืมเสียงที่เรียกชื่อเล่นเธอฟังดูสนิทสนม ตาคมคู่สวยที่ทอดมองเธอก็เจือไปด้วยความอ่อนโยน พิมลมาสรู้สึกคุ้นเคยกับพี่ชายแปลกหน้าคนนี้อย่างบอกไม่ถูก แม้ว่าเขาจะวิ่งจากไปหามารดาของเขาก่อนอีกด้านหนึ่งแล้ว แต่ใบหน้า... ดวงตา... ตลอดจนน้ำเสียงของเขาก็ติดอยู่ในความทรงจำของเธออย่างน่าอัศจรรย์

กลิ่นหอมของดอกไม้ชนิดหนึ่งกรุ่นเข้ามาให้ยิ่งคุ้นเคย เด็กหญิงแหงนงายมองตามที่มาของกลิ่นหอมชื่นใจ เธอพบว่าต้นไม้ต้นนี้สูงตระหง่านน้ำ ใบเล็กละเอียดยิบ ลำต้นตั้งตรงขึ้นไปดูเป็นสง่างาม แต่น่าแปลก เธอไม่เห็นว่ามีนมจะมีดอกที่ตรงไหนเลย

“อยู่นี่เองลูกมาส แม่ตามหาอยู่ข้างในตั้งนาน มาทำอะไรอยู่ตรงนี้จะ” วรรณวลีวิ่งตามมาเจอลูกสาวตัวน้อยของตนเอง เห็นพิมลมาสกำลังแหงนคอ มองต้นไม้ต้นนี้ใหญ่เบือ่งหน้าเธอจริงเอาจัง

“คุณแม่คะ นี่ต้นอะไรเธอคะ” ลูกสาวเอ่ยถามขึ้นมาไม่มีปี่มีขลุ่ย

“ต้นป๊อบโง่จะลูก คนภาคกลางอย่างเราเรียกต้นป๊อบ...แต่คนเหนือเขาจะเรียกว่ากาชะลองจ๊ะ”

“กาชะลอง...ชื่อเพราะจังเลยนะคะ” เด็กหญิงหันมายิ้มหวานให้มารดา ชอบออกชอบใจชื่อกาชะลองมาก

“ดอกมันก็น่ารักจ๊ะ ที่บ้านเราปลูกเอาไว้หลายต้น ไร่ออกดอกเมื่อไหร่ แม่จะเก็บมาให้หนูนะ”

เด็กหญิงยิ้มแป้น หน้าบานแจ่ม วิ่งเข้าไปซุกกอดมารดาอย่างประจบประแจง เธออยากเห็นดอกป๊อบเร็วๆ อยากรู้ว่ามันจะน่ารักและหอมหวานมากเพียงใด ถ้าต้นป๊อบที่บ้านเธอออกดอกเมื่อไหร่ ต้นป๊อบริมหน้าต่างนี่ก็คงออกดอกสะพรั่งเช่นกัน ถึงเวลานั้น เธอจะขอให้คุณพ่อคุณแม่พามาดูต้นป๊อบต้นนี้อีกครั้ง
ไม่รู้ว่่าพี่ชายคนนั้นจะแวะกลับมาอีกหรือเปล่านะ

๑

ท่ามกลาง สายหมอกที่โรยตัวหนาทึบแทบมองไม่เห็นสิ่งใด กลิ่นหอมเย็นชื่นของดอกไม้ชนิดหนึ่งที่กรุ่นอวลอยู่รอบๆ ตัวเธอ

เมื่อสมัยเด็ก เธอไม่รู้ว่านี่คือกลิ่นหอมของดอกไม้ชนิดใด กระทั่งต้นปีบที่บ้านออกดอกสะพรั่ง ดอกปีบหรือกาซะลองจึงกลายมาเป็นดอกไม้โปรดของเธอไปด้วยโดยปริยาย

พิมลมาสบอกไม่ถูกว่าทำไมเธอจึงชื่นชอบเจ้าดอกไม้ชนิดนี้นัก แต่ความคุ้นเคยก็ทวีขึ้นเรื่อยๆ เมื่อทุกครั้งที่เธอหลับแล้วฝันถึงใครคนหนึ่ง จะต้องมียุ้งเจ้าดอกไม้สีขาวแสนสวยดอกเล็กๆ นี้น่วมอยู่ด้วยเสมอในความฝันของเธอ

ครั้งนั้นก็เช่นกัน...

หญิงสาวก้มลงเก็บดอกปีบสีขาวโพลนท่ามกลางความมืด ดอกเล็กๆ เป็นหลอดยาวเรียวยาวพิสุทธ์ไพรยปรายอยู่กับพื้นหญ้า บริเวณโคนต้นแลดูขาวพราวไปหมด กลิ่นหอมยิ่งแรงจัดจนเกือบกลายเป็นฉุน แต่สำหรับคนที่ชื่นชอบอยู่ก่อนแล้วมิได้อ่านหาร้อนใจเลย หญิงสาวยกช่อดอกปีบในมือขึ้นจรดปลายจมูกสูดกลิ่นหอมหวานล้ามนั้นเข้าไว้เต็มปอด

ชื่นใจ...

เธอรู้สึกปลอดโปร่งทุกครั้งที่ได้สูดกลิ่นหอมของเจ้าดอกไม้ชนิดนี้ ขณะกำลังก้มลงเก็บดอกไม้บนพื้นหญ้านุ่มชุ่มน้ำค้างยามค่ำคืนอย่างเปลิดเปล็นพลันนั้นจู่ๆ ก็ต้องสะดุดเมื่อรู้สึกได้ถึงความผิดปกติบางอย่าง

ดวงตากลมโตสีดำสนิทเหลือบขึ้นมองไปเบื้องหน้า พลันนั้นรอยยิ้มหวานละม้ายยิ่งขยายกว้าง “พี่ชาย!” เธออุทาน เบิกตาโคมองชายหนุ่มร่างสูงสง่า ล้ำสัน ท่อนบนเปลือยแผงอกกำยำ มีเม็ดเหงื่อเกาะพราว ส่วนท่อนล่างนั้น

สวมผ้าโจงกระเบนเก็บชายทะมัดทะแมง

เขากำลังข้อมدابกับชายอีกคนหนึ่ง พิมลมาส์ไม่รู้ว่าชายหนุ่มทั้งคู่พูดอะไรกัน แต่เดาจากท่าทีของคนที่ทั้งคู่แล้ว เธอรู้สึกว่าจะเป็นอย่างนั้น

ทว่าพริบตาที่พี่ชายหันมองมาทางที่เธอ ปลายดาบคมกริบของคู่ประดาบก็เฉียวเข้าไปที่แผ่นอกเคียดแน่นของชายหนุ่มได้เลือดในทันที

“พี่ชาย!” พิมลมาส์วิ่งตรงเข้าไปหาชายที่ได้รับบาดเจ็บ หวังจะเข้าไปช่วยเหลือเขา แต่พริบตานั้นเธอกลับวิ่งทะลุเลยผ่านร่างของเขาไปหน้าตาเฉย

หญิงสาวหันกลับไปมองข้างหลัง แต่พอกะพริบตาอีกที เธอก็ตื่นจากความฝันเสียแล้ว

พิมลมาส์ลุกขึ้นนั่ง ครุ่นคิดถึงเรื่องที่แสนประหลาดล้ำ นี่มิใช่ครั้งแรกที่พอเธอวิ่งเข้ามาหา ‘พี่ชาย’ แล้วทุกอย่างก็กลับเลือนหายไป แต่มันเป็นเช่นนี้ทุกครั้งที่เธอพยายามจะเข้าไปใกล้หรือพูดคุยกับเขา

พิมลมาส์ขมวดคิ้วมุ่น งุนงง ไม่เคยเข้าใจเลยว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอนี้มันคืออะไรกันแน่!

เธอฝันเห็นพี่ชายคนนี้มาตั้งแต่เมื่อสิบห้าปีก่อน นับแต่ที่เธอจากกับเขาที่เมืองเก่าศรีสขาลัยในเย็นวันนั้นแล้ว พิมลมาส์ก็ฝันเห็นพี่ชายคนนี้เสมอ เป็นการฝันถึงเป็นระยะๆ ทั้งช่วง แต่การเห็นเขาบ่อยๆ ในความฝันก็ทำให้เธอรู้สึกผูกพัน อดเชื่อไม่ได้ว่าเขาคงเป็นพี่ชายที่เคยเจอที่วัดในตอนนั้น

เขาเติบโตมาพร้อมๆ กับเธอ จากเด็กชายหน้าคมเข้ม กลายมาเป็นเด็กหนุ่มร่าเริงปราดเปรี้ยวและมาเป็นชายหนุ่มร่าเริงสูงล้ำสัน เรือนกายบึกบึนแข็งแรง แต่งกายราวกับนักรบสมัยโบราณ

เขาเป็นใครกัน แล้วทำไมเธอต้องฝันถึงเขาบ่อยครั้งเหลือเกิน มันเพราะอะไร

เรือนไทยสองชั้นทรงโบราณ ทำจากไม้ทั้งหลัง ดูเรียบง่ายสบายตาติดกันกับแม่น้ำเจ้าพระยาแห่งนี้ คือสถานที่ที่พิมลมาส์คุ้นเคย และมักแวะมาชุกอยู่ครั้งละนานๆ นับชั่วโมง

หญิงสาวก้าวผ่านบานประตูไม้สักสลักลายเข้าไปภายในห้องโถงกว้างขวางของตัวเรือน ที่นี่เป็นแหล่งรวมของเกาสภาพดีหลากหลาย ตั้งแต่ชิ้นเล็ก ๆ อย่างหวีไม้โบราณ กลองดนตรี ถ้วยโอโงซามและเครื่องประดับ ไปกระทั่งถึงของชิ้นใหญ่สะดุดตาอย่างพวกตุ๊กเสื้อผ้า ตุ๊กกับข้าว นาฬิกากรอบไม้เก่าอันโตหรือกระทั่งเครื่องดนตรีขนาดใหญ่เกือบเท่าฝาบ้าน

กลิ่นเครื่องหอมที่เจ้าของสถานที่โปรดปรานโชยชาย กรุ่นอวลอยู่ในบรรยากาศ พิมลมาสูดกลิ่นหอมรวรินชื่นใจเอาไว้เต็มปอด ยิ่งรู้สึกสบายใจคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก

ที่ 'เรือนกาล' แห่งนี้ มีใช่เพียงร้านขายของเก่าที่เธอสนิทสนมคุ้นเคยกันดีกับชายชราวัยแปดสิบต้น ๆ ผู้เป็นเจ้าของร้าน แต่ทุกอย่างที่ก่อปรขึ้นเป็นร้านขายของเก่าแห่งนี้ ล้วนเป็นสิ่งที่เธอคุ้นเคยและชื่นชอบทั้งสิ้น

ทั้งร้านสร้างจากไม้ทั้งหลัง แบ่งเป็นสองชั้น หลังคาทาสีเขียวดูโดดเด่นเมื่ออยู่ท่ามกลางอาคารพาณิชย์ซึ่งมีลักษณะเหมือนกันไปหมดโดยรอบ

พิมลมาสดินลึกเข้าไปด้านในร้าน ซึ่งอีกด้านหนึ่งนั้นสามารถทะลุออกไปเป็นนอกชานที่นั่งเล่นอันร่มรื่นติดกับแม่น้ำเจ้าพระยาที่ไหลผ่านให้ความชุ่มชื้นมีลมเย็นพัดมาเป็นระลอก อากาศโปร่งสบาย เธอรู้ว่าตรงนั้นเป็นมุมโปรดปรานของคุณสุนทร ชายชราเจ้าของร้านขายของเก่าแห่งนี้

“คุณปู่คุณย่าจริง ๆ ด้วย แอบมานั่งอยู่ตรงนี้ เต็มวันไม่เคยก็เข้ามาชนของเก่าไปหมดร้านหรือคะ”

หญิงสาวยิ้มหวานทักทาย ชอบใจที่ตัวเองเดาเอาไว้ไม่ผิด ผู้อาวุโสร่างผอมผิวหนังเหยียยน ผมสีดอกเลาตัดเฉียงสั้นเข้ารูปกำลังนั่งทอดอารมณ์อยู่บนเก้าอี้ไม้โยกตัวโปรดของท่านอยู่ที่เดียว

“ใครอยากได้อะไรก็เอาไปเถอะ ปู่ไม่กักรอก เจ้าก็เหมือนกันนะ เจ้ามาสดอยากได้อะไรก็เอาไป ปู่ยกให้”

“เอ๊ วันนี้คุณปู่ใจดีจังคะ หรือว่าจะถูกห่วยคะเนี่ย” พิมลมาสดหัวเราะคิกคักวางกระเป๋าสะพายลงกับเก้าอี้ข้าง ๆ กัน จากนั้นร่างเล็กบอบบางก็ทิ้งตัวนั่งลงข้าง ๆ กับชายชรา ยกมือบีบนิ้วแด่แขนผายผอมให้ท่านอย่างเอือกเอือกใจ

คุณสุนทรเป็นบิดาของสุนทรี เพื่อนตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยของบิดา เธอเอง ทั้งสองสนิทกันมากจนใครๆ คิดว่าน่าจะแต่งงานกัน แต่เมื่อเรียนจบแล้ว สุนทรีกับภัทรต่างแยกย้ายกันไปทำงาน บิดาของพิมลมาสเลือกรับราชการ ในขณะที่สุนทรีเลือกจะรับช่วงกิจการร้านขายของเก่าต่อบิดาซึ่งเป็นข้าราชการเกษียณของเธอ

พิมลมาสเองก็รู้จักครอบครัวของคุณสุนทรมาตั้งแต่จำความได้ เธอชอบของเก่า รู้สึกได้ถึงอะไรหลายๆ อย่างยามเมื่อได้สัมผัสแต่ละต้อง

ของทุกชิ้นล้วนมีประวัติศาสตร์ที่มาที่ไป การศึกษาวิชาโบราณคดีก็คือ การสืบค้นหาร่องรอยของอดีต ให้ชนรุ่นหลังได้รู้จักรากเหง้า ความเป็นชนชาติของเรา ว่ามีได้ยิ่งใหญ่ไม่น้อยกว่าชาติใดเลย

พิมลมารักและศรัทธาในความเป็นไทย เธอชื่นชมศิลปวัตถุทุกชิ้น แม้จะไม่ได้เรียนมาทางนี้ แต่ก็สนใจของโบราณแทบทุกชนิดเช่นกัน

“ปู่ไม่เล่นหยอหยอก ยังจะมาพูดดีอีก สอบเสร็จแล้วเธอเรา” คุณสุนทร หัวเราะเบาๆ มองหญิงสาวหน้าแฉล้มซึ่งยังอยู่ในวัยสดใสมีชีวิตชีวาน่าเอ็นดู ท่านเห็นพิมลมาสมาตั้งแต่ตัวกะเบียดเดียว จนตอนนี้อีกฝ่ายกลายเป็นสาวสวยสดใส ในสายตาของคุณสุนทรแล้ว พิมลมาสก็เหมือนลูกหลานคนหนึ่งของท่าน

“เหลือแค่รอผลศิลปนิพนธ์ที่ส่งไปนะคะคุณปู่ ถ้าอาจารย์ให้ผ่าน หนูก็จบจริงๆ ละคะ”

“อย่างมาตต้องผ่านอยู่แล้ว ี่น้ปุ่นจะให้ของขวัญที่มาสเรียนจบก็แล้วกัน เข้าไปเลือกของในร้านเอาเถอะ ว่าอยากได้อะไร” ชายชราเอื้อมมืออีกข้างหนึ่งเข้ามาลูบศีรษะของหญิงสาวอย่างอ่อนโยน เอื้ออาทร ทำเอาพิมลมาสยิ้มแป้น รีบยกมือไหว้ผู้อาวุโสอย่างนอบน้อม

“ขอบคุณมากเลยคะคุณปู่ แต่หนูไม่อยากจะอะไรหรอกคะ ของเก่าในร้านเก็บไว้ให้ลูกค้ายิ่งกว่าคะ หนูแค่มองก็มีความสุขแล้วคะ” พิมลมาสยิ้มแป้น แก้มอ้มสดใส

“ได้ยังไงกัน ผู้ใหญ่ให้ของก็ต้องรับสิ อย่ามาขัดใจสิ ไป ไปเลือกของในร้าน ชอบใจอะไรก็เอาไป เอาที่เราชอบ ที่เห็นแล้วคิดว่าเหมาะกับเรานั่นละ”

คุณสุนทรยื่นกรานแข็งขัน ไม่สนใจหน้าเฉือนไปของหญิงสาว รู้แต่ว่าท่านอยากให้ และ ‘ต้องให้’ ของบางสิ่งบางอย่างในร้านกับพิมลมาสให้ได้

“เกิดอะไรขึ้นคะ ทำไมคุณปู่ต้องเร่งรีบอย่างนี้ด้วยล่ะ อีกตั้งหลายวันกว่า หนูจะสอบเสร็จแล้วกลับศรีสะเกษล่ะคะ” หญิงสาวเองก็ขมวดคิ้วงุนงง เธอไม่เคยเห็นอีกฝ่ายเร่งรีบร้อนรนอย่างนี้มาก่อนเลย

“เอาเถอะ เชื้อปู่ เข้าไปหาดู ปู่เชื่อว่าในร้านของปู่มีของที่ เหมาะสมคู่ควร กับหนู และหนูอาจได้ใช้ประโยชน์จากมันเพื่อช่วยใครบางคน”

“คุณปู่หมายความว่ายังไงคะ... หนูไม่เข้าใจ... คุณปู่จะให้หนูช่วยอะไรใคร หรือคะ”

พิมลมาสขมวดคิ้วมุ่น ยิ่งงงกับถ้อยคำของคุณสุนทร วันนี้ท่านช่างพูด แปลกหลายอย่างจนเธอตามไม่ทันเลย

“ปู่ก็พูดไปอย่างนั้นเอง คนแก่แล้วแกมยังป่วยอยู่ด้วย สมอังก์สับสน เลอะเลือน หนูอย่าสนใจเลย ไปเลือกของในร้านเถอะ” คุณสุนทรเอ่ยปากไล่ อีกฝ่ายเสียงนุ่ม อ่อนโยน ไม่ยอมตอบข้อข้องใจของพิมลมาส ซึ่งหญิงสาวก็มีได้ ติดใจอะไร เธอยิ้มแป้นจนตาขยับหยาให้ คุณสุนทร ก่อนจะหันหลังเดินกลับเข้ามา ภายในร้านขายของเก่ากว้างขวาง ล้วนเต็มไปด้วยข้าวของหลากหลายแน่นขนัด เป็นระเบียบ

ดวงตากลมโตกวาดมองไปเรื่อย ๆ ทอดอารมณ์ดูของเก่าอย่างเพิลิตเพลิน มีหลายอย่างที่เตะตาเธอ ทั้งกรอบรูปเก่าที่แกะสลักเป็นลายไทยโบราณ ถ้วยชาม เครื่องเคลือบดินเผา มีกระทั่งลูกบิดสีแบบโบราณ ส่วนมากแล้วน่าจะเป็น ของปลอมหรือของเลียนแบบ แต่พิมลมาสก็ไม่แน่ใจนักว่า ในจำนวนของพวกนี้ มีของจริงผสมปนมาด้วยหรือไม่

กระทั่งสะดุดเข้ากับเงาแวบของบางสิ่งซึ่งอยู่บนถาดสำหรับใส่เครื่องประดับ พอสังเกตเห็นจึงเห็นว่ามันเป็นกำไลโลหะสีเหลืองนวลชิ้นเงา ดูเตะตาจนเธอ ต้องหยิบขึ้นมาพินิจดู

ลวดลายนั้นเป็นลายไทยละเอียดลออ งามแปลกตา

“ทำอะไรรออยู่ หนูมาส”

เสียงทักถามเบาๆดังมาจากสาวใหญ่อีกคน ซึ่งเพิ่งก้าวลงบันไดมาจาก
ชั้นบน พิมลมาสละสายตากจากกำไลในมือ หันไปส่งยิ้มและยกมือไหว้สุนทร
อย่างคุ้นเคย

“อาสุนทรี สวัสดีค่ะ”

“มาเจียบจ้งเลยนะหนูมาส” สุนทรียกมือรับไหว้แล้วเดินตรงเข้ามาหา
หญิงสาว

“มาสแวะไปคุยกับคุณปู่ที่หลังร้านมานะคะ”

“อ้อ ถึงว่า ไปคุยกันข้างนอกนี่เอง อาถึงไม่ได้ยินเสียงเลย” สุนทรี
พยักหน้าก่อนจะย้อนถามยิ้มๆ “เอ สนใจชิ้นนี้เป็นพิเศษหรือเปล่าจ๊ะ”

“อ้อ อันนี้เธอคะ...กำไลนี้สวยจ้งเลยนะคะอา หนูไม่เคยเห็นเลย
แปลกจ้ง”

“อันนี้เพิ่งเข้าร้านมาเมื่อวานนี่เอง มันละเอียด สวยมาก...หนูมาสตาถึงนะ”

พิมลมาสยิ้มแบ้นกับคำชมของผู้อาวุโส ดวงตากลมโตยังคงจับจ้องมอง
กำไลในมือ ยิ่งเมื่อลองทาบกำไลกับข้อมือตัวเอง เนื้อโลหะสีเหลืองนวลตัดกับ
ผิวขาวของเธอแล้วก็ยิ่งดูเด่นเป็นประกายสวยงาม

“อันนี้ทำจากทองเหลืองใช้ไหมคะ สีสวยจ้ง ทองเหลืองสมัยก่อนไม่ดำด้วย
ดีจ้งค่ะ”

“เอ่อ...กำไลอันนี้ อาไม่แน่ใจว่า...”

“เลือกได้แล้วหรือเจ้ามาส”

เสียงของคุณสุนทรีชัดจ้งหวั่นขึ้นมาก่อน ทำเอาสุนทรีและพิมลมาสต่างหัน
ไปมองชายชราด้วยกันทั้งคู่

“ยังเลยคะคุณปู่ มาสกำลังดูๆอยู่ค่ะ”

“ดูอะไร ก็ที่ถืออยู่ในมือมันไม่ใช่ของที่เราอยากได้หรือไง” ชายชรา
ย้อนถามยิ้มๆ

“กำไลลายถักอันนี้เธอคะ...เอ่อ มาสแค่เห็นว่ามันสวยดี เลยหยิบมาลอง
ใส่เล่นดูเฉยๆ...แต่มาสไม่ได้อยากได้กำไลอันนี้นะคะคุณปู่”

“ทำไมละ ดูหนูก็ชอบมันออก”

“มาสชอบค่ะ แต่ดูท่าทางว่ามันจะมีราคา มาสเลยว่าจะไม่...”

“ป๊อบอกแล้วไง อะไรก็ได้ ให้หนูเลือกเอาได้เลย ในเมื่อหนูชอบกำไลนี้ ก็เอาไปเถอะ ปู่ให้ ถือเป็นของขวัญที่มาสเรียนจบ”

“เอ๋อ...เดี๋ยวค่ะคุณปู่...”

คุณสุนทรไม่ฟังเสียงพิมลมาส มือเหยียวย่นยืนไปจัดแจงสวมกำไลลายถักแบบโบราณเข้ากับข้อมือขวาของหญิงสาว โดยที่เจ้าหล่อนยังได้แต่อึ้งๆ งุนงงมองมาตาปริบๆ

ไม่ก็อึดใจ กำไลข้อมือลายถักสวยแปลกตาก็ก้าวเข้ามาอยู่กับข้อมือบางของเธอเรียบริ้วแล้ว

“คุณปู่คะ...หนูว่า...”

“เป็นเด็ก ผู้ใหญ่ให้อะไรก็รับไว้เถอะ อย่าขัดสิ” คุณสุนทรแสวงหาซึ่งตาดูเข้าไป เหน้ตนเอง พิมลมาสจึงต้องก้มหน้ายกมือไหว้ทำนองอ่อนน้อมหมดทางเสียงอีกต่อไป

“ชอบคุณมากค่ะคุณปู่ หนูจะเก็บของขวัญนี้ไว้ให้ดีที่สุดเลยคะ”

“ไม่ใช่ให้เก็บ ปู่ให้เราใส่ติดตัวไว้ต่างหาก...กำไลอันนี้จะช่วยหนูเชื่อมต่อกับอดีตได้ง่ายยิ่งขึ้น”

“คะ...คุณปู่ว่าไงนะคะ” พิมลมาสขมวดคิ้ว คิดว่าเธออาจจะหูฟาด แต่ก็อีกเช่นเคยที่คุณสุนทรมิได้ขยายความใดๆให้เธอเข้าใจ

“ช่างเถอะ ไปดื่มชาที่ริมน้ำกัน อากาศดีเสียวันนี้”

“พ่อคะ กำไลนั้น หนูว่ามัน...” สุนทรตั้งท่าจะเรียกบิดาเอาไว้ เพราะยังคงคาใจเรื่องกำไลข้อมือลายโบราณที่บิดามอบให้พิมลมาสไป แต่เมื่อผู้เป็นบิดาโบกมือไปมาทำนองไม่สนใจ เธอจึงหันมามองพิมลมาสอย่างแปลกใจ

“เก็บเอาไว้ให้ดีนะหนูมาส กำไลวงนี้เป็นของเก่า ถ้ามันอยู่กับหนูมาส อากั้วางใจ”

“ขอบคุณมากค่ะอาสุนทร มาสจะรักษามันให้ดีที่สุดเลยคะ”

หญิงสาวยกมือไหว้อีกฝ่าย รู้ดีว่าสองพ่อลูกเจ้าของเรือนกาลแห่งนี้ เอ็นดูเธอไม่ต่างจากเป็นลูกหลานของพวกเขา

พิมลมาสก้มมองดูกำไลลายสวยสี่เหลี่ยมวงลที่ข้อมือตัวเอง ยิ่งพินิจพิจารณาที่ยิ่งรู้สึกถูกชะตา และพอจะรู้ได้ว่า มันคงเป็นของเก่าที่มีอายุยาวนานมาก ลวดลายอย่างนี้เธอเคยเห็นเมื่อตอนที่ไปเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์แสดงของเก่า... น่าจะเป็นศิลปะสมัยอยุธยาตอนต้น หรือไม่ก็อาจเป็นสมัยสุโขทัยเลยก็ได้

“มาส กำไลของเธอสวยแปลกตาจังเลย”

เสียงทักจากคนข้าง ๆ ทำให้พิมลมาสสะดุ้งน้อยๆ คลายจากอาการเหม่อลอยครุ่นคิดไปไกล แล้วหันไปทางลูกพี่ลูกน้อง ซึ่งเป็นสาวสวยปราดเปรียวคล่องแคล่ว ที่อุตุส่าห์แวะมาหาเธอถึงที่ร้านอาหารข้างมหาวิทยาลัย

มุกตาภาเป็นลูกพี่ลูกน้องที่อายุมากกว่าเธอไม่กี่ปี เจ้าตัวเป็นนักข่าวมากความสามารถ และชื่นชอบของเก่าเหมือนกันกับเธอไม่มีผิด

จู่ๆ ญาติสาวก็เอ่ยขึ้นมา ทำเอาคนถูกถามงุนงงเพราะไม่ทันฟังว่าอีกฝ่ายถามอะไร กระทั่งมองตามสายตาสันใจของมุกตาภามาหยุดที่กำไลข้อมือของตัวเอง นักศึกษาสาวก็เสหัวเราะเขิน

“อ้อ เนี่ยเธอ อันนี้คุณปู่สุนทรท่านให้มาสเป็นของขวัญที่เรียนจบนะพี่มุก”

“คุณปู่สุนทรให้ของอย่างนี้กับเธอเลยเธอ” นักข่าวสาวตึงมีน้องสาวเข้ามาพินิจดูกำไลลายโบราณที่ดูแวววาวงดงามเพิ่มขึ้นเมื่ออยู่บนข้อมือชาวผ่องของพิมลมาส มันอาจจะดูเก่า ลายเซย ล้าสมัยในสายตาของใครๆ แต่สำหรับคนที่ชื่นชอบของเก่าเป็นทุนเดิมอยู่แล้วอย่างมุกตาภา เธออดสนใจไม่ได้

“สวยมากๆ เลยนะ ผีมือละเอียดจริงๆ ลวดลายแต่ละเส้น ตัวกำไลก็สุกปลั่ง...อย่างกับทำจากทองคำแท้ๆ เลยนะยายมาส”

“เป็นไปไม่ได้หรอกค่ะพี่มุก คงทำจากทองเหลืองแล้วเอามาเคลือบสีทองมากกว่ามั้งคะ” พิมลมาสส่ายหน้า หัวเราะขัน ก็ถ้าของมีราคาขนาดนั้น คุณปู่สุนทรกับอาสุนทรก็จะมอบให้เธอทำไม่กัน

“ไม่นะ ของขายในร้านของเก่า จะต้องเอาไปชุบให้ดูใหม่ทำไม่กันล่ะ”

“ถ้าของมีค่าขนาดนั้น คุณปู่จะมาให้มาสทำไม่กันล่ะ” พิมลมาสส่ายหน้า

พลางดึงมือกลับมาซ่อนไว้ข้างหลังตัวเอง อดสะกิดใจไม่ได้เช่นกัน

เธอเองก็ฝ้าพิณจากโถงนี้มาหลายวันแล้ว นับตั้งแต่ที่ได้รับมาจากคุณปู่สุนทร แต่ยิ่งนานวัน เธอก็ยิ่งรู้สึกว่กำโถงนี้สว่างและเปล่งปลั่งขึ้นเรื่อย ๆ ดวงดงามกว่าเมื่อตอนที่มันเคยอยู่ในร้านขายของเก่าของคุณปู่ด้วยซ้ำ

แต่เธอไม่ใช่ลูกหลานแท้ ๆ ท่านจะมอบของมีราคาให้ทำไมกัน ถ้ากำโถงนี้เป็นของจริง ไม่ใช่แค่ราคาเท่านั้น แต่มันจะมีคุณค่านับไม่ได้อีกด้วย

“...ช่างเถอะ อย่าคิดถึงเรื่องวัสดุของมันเลย ยังไงมันก็เป็นของเก่าแก่ ๆ เราก็ระวังไว้หน่อยละยายมาส”

“อะไรของพี่มุกเนี่ย” คนอายุน้อยกว่าหัวเราะง ๆ กับคำพูดของพี่สาว

“ยังจะมาหัวเราะอีก ของเก่านะต้องระวังให้มาก ๆ” มุกตามาเอ็ดเสียงซึ่งจริงจัง แต่คนเป็นน้องยังเห็นขันมากกว่าจะตื่นกลัว

“ทำไม พี่มุกคิดว่ากำโถงนี้จะมีผีสิงงั้นหรือ”

“คนเขาเตือนเพราะหวังดีนะ ยังจะเล่นอีก เกิดมีจริง ๆ ขึ้นมาแล้วเธอจะยิ้มไม่ออก” นักข่าวสาวสวยยื่นจมูกให้น้องสาว หมั่นไส้ที่อีกฝ่ายไม่ได้สำเหนียกถึงความหวังดีของเธอบ้างเลย

แต่ก็อย่างว่า...พิมลมาสไม่ได้เจอเหมือนที่เธอเจอมา ก็คงไม่เชื่อเรื่องลึกลับเหนือธรรมชาติพวกนี้เป็นธรรมดา แต่สำหรับมุกตามาแล้ว หญิงสาวเชื่อเรื่องลึกลับ ยิ่งเกี่ยวกับของเก่าของโบราณสวย ๆ งาม ๆ พวกนี้แล้ว ส่วนมากมักมี ‘เจ้าของ’

อยู่ที่แต่ว่าเจ้าของของมันจะเป็นผู้ที่มีจิตใจดีหรือร้ายเท่านั้น เธอได้แต่หวังว่า กำโถงสวยแปลกตาที่อยู่ในครอบครองของญาติพี่น้องจะไม่มีพิษมีภัยอะไรต่อพิมลมาส เพราะถ้าอย่างนั้นแล้ว คุณสุนทรก็คงไม่มอบให้มาอย่างนี้หรอก

บางที ผู้อาวุโสอาจจะมีเหตุผลอะไรของท่าน

มุกตามาทอดสายตามองกำโถงที่ข้อมือของน้องสาว ลึกลงแล้วก็ยังอดเป็นห่วงพิมลมาสไม่ได้อยู่ดี

“ว่าแต่ว่า...นัดพี่มานี้มีธุระอะไรหรือเปล่าเนี่ย คงไม่ได้แค่คิดถึง อยากเห็นหน้าสวย ๆ ของพี่เท่านั้นหรือไม่ใช่ไหม” มุกตามายกมือเท้าคางกับโต๊ะอาหาร

มองน้องสาวอย่างคาดคั้น ดวงตาคู่สวยตัวตมองไปรอบๆ ร้านอาหารกว้างขวาง สะอาดสะอ้านใกล้มหาวิทยาลัย ซึ่งใช้เป็นจุดนัดพบประจำของพิมลมาสและกลุ่มเพื่อนของเจ้าหล่อนเสมอ

วันนี้ก็เป็นวันสุดท้ายที่น้องสาวจะสอบเสร็จแล้ว เรียกได้ว่าตอนนี้พิมลมาสเป็นอิสระจากภาระการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยแล้ว เหลือก็แค่พิธีรับพระราชทานปริญญาบัตรอันศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น

“ก็...พู่นี่มาสต้องกลับศรีสะเกษแล้วนะค่ะ ไม่รู้ว่าจะได้ลงมากรุงเทพอีกเมื่อไหร่ มาสเลย...อยากขอความช่วยเหลือจากพี่มุกหน่อยนะค่ะ”

“จะให้พี่ช่วยอะไรเธอ”

“คือว่า...นี่ค่ะ” พิมลมาสยังไม่ตอบในทันที แต่หญิงสาวหยิบเอากระเป๋าใบของตัวเองขึ้นมาค้นหาอะไรบางอย่างอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่ดวงตากลมโตจะเหลือบมองคนเป็นพี่อย่างขลาดอาย แล้วก็ดึงกระดาษแผ่นหนึ่งมายื่นส่งให้มุกตามา

นักข่าวสาวรับกระดาษปอนด์เนื้อด้านขนาดเอสี่นั้นมาจากมือญาติผู้น้อง หลบดวงตาล้อมกรอแพขนตาองหนานาเพื่อพินิจดูกระดาษแผ่นนั้นอย่างสนใจ มันเป็นภาพวาดลายเส้นดินสอของผู้ชายคนหนึ่งที่มีใบหน้าคมเข้ม เครื่องหน้าได้รูปหล่อเหลาชนิดหาตัวจับยาก

“ใครนะยายมาส แฟนเธอเธอ” มุกตาภาอุทานเสียงสูงทันทีที่เห็นชายหนุ่มในภาพวาด

“บ้าเธอพี่มุก ยังไม่เคยเจอเขาตัวเป็นๆสักที จะเป็นแฟนกันเข้าไปได้ยังไงละค่ะ” พิมลมาสรีบส่ายหน้าเตี้ยะ ทว่าพวงแก้มอิมขาวลอบกลับเงื้อมไปด้วยเลือดฝาดจนเป็นสีเข้ม

“ไม่เคยเจอกันแล้วไปเอารูปวาดของเขามาได้ยังไงกัน ดูลิ...วาดอย่างกับมีชีวิตเสียด้วย...” มุกตาภาอดชมฝีมือวาดภาพเหมือนของฝ่ายตรงข้ามไม่ได้สมแล้วที่รำเรียนมาในคณะจิตรกรรม

“คือ...มาสไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นเล่าให้พี่มุกฟังยังไงดีนะค่ะ มันคงเป็นเรื่องเหลือเชื่อ...พี่มุกอาจหาว่ามาสบ้า”

“เฮ้ย คิดมากไปแล้วยายมาส พี่ไม่ขนาดนั้นหรอก” นักข่าวสาวเอ็ดเบาๆ

ไม่พอใจ “ลองเล่นมาก่อนเถอะ พี่อาจเชื่อเธอก็ได้”

“คือ...มาส...” พิมลมาสนิ่งคิด พยายามเรียบเรียงสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอ ออกมาให้เข้าใจง่ายที่สุด ทว่ายังไม่ทันได้อ้าปากพูดต่อ เสียงหญิงสาวอีกคนหนึ่ง ก็ดังแทรกขึ้นมาก่อน

“มาส คุณมุก!”

“อ้าว คุณเอื้อง” นักข่าวสาวหันไปมองเจ้าของเสียงหวานกังวานใส่นั้นแล้วก็ ตาโตตื่นเต้น นึกว่าใคร ที่แท้ก็เอื้องลดา นักแสดงสาวสวยซึ่งกำลังโด่งดังอยู่นี่เอง

“สวัสดิ์ค่ะพี่เอื้อง ขอขอบคุณที่แวะมาหามาสนะคะ” พิมลมาสหันไปยกมือไหว้สาวสวยรุ่นพี่ ซึ่งเธอคุ้นเคยมาตั้งแต่สมัยที่เรียนอยู่โรงเรียนมัธยมที่เดียวกัน เคยอยู่ชมรมโบราณคดีด้วยกันมา จนเข้ามหาวิทยาลัยก็ยังเรียนอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกัน ต่างแต่ว่าคนละคณะ เมื่อจบไป เอื้องลดาก็ยังแวะมาช่วยเหลือกิจกรรมที่มหาวิทยาลัยบ่อยๆ พิมลมาสชื่นชอบอัธยาศัยความมีน้ำใจของเอื้องลดา แม้ตอนนี้จะเป็นถึงนางเอกสุดฮ็อตแล้ว แต่ฝ่ายนั้นก็ยังคงเป็น ‘พี่เอื้อง’ ของรุ่นน้องเสมอ

พี่เอื้องของเธอคงเป็นหนึ่งในจำนวนนางเอกไม่กี่คนที่หมั่นกับคนรักที่ซื่อ นทีดลแล้วกลับยังโด่งดัง มีชื่อเสียง งานรุ่มเข้าหา ยิ่งกว่าแต่ก่อนเสียอีกก็ว่าได้

“พี่ต่างหากจะ ต้องขอโทษ พี่ปล่อยให้มาสรอนานเกินไปหน่อย พอดี กองถ่ายเลิกช้ากว่าปกติไปสิบห้า นาทีนะจ๊ะ”

นางเอกสาวหน้าคมสวยสะดุดตายิ้มว่า รับไหว้สาวรุ่นน้องทั้งสองแล้วก็ ทรวดนุ่งลงบนเก้าอี้ตรงกันข้ามกับพิมลมาส ไบหน้างามหมดจดสนใจมองแต่ สองสาวร่วมโต๊ะ ไม่ได้ใส่ใจสายตาของใครๆ ที่มองมาที่เธอเป็นตาเดียวกัน

ดาราสื่อดังอย่างเอื้องลดา ไปไหนมาไหนก็เป็นจุดเด่นจนชินเสียแล้ว

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะพี่เอื้อง แคพี่เอื้องปลื้มเวลาแวะมาหา มาสก็เกรงใจ จะแย่งแล้วละค่ะ”

“อู๋ย ออย่าพูดเหมือนเราเป็นคนไกลกันขนาดนั้นสิ มาสก็เหมือนน้องสาวของพี่คนหนึ่ง มีอะไรให้พี่ช่วยได้ก็บอกนะจ๊ะ ไม่ต้องคิดมาก” นางเอกสาว ขยิบตาให้พิมลมาส ก่อนจะหันไปยิ้มเต็มหน้าให้มุกตาภาอย่างเป็นกันเอง

“ดีใจที่ได้เจอคุณมุกนะคะ”

“ແหม...สงสัยจะมีแค้นนางเอกอย่างคุณเอื้องคนเดียวที่ดีใจตอนเจอกันข่าว
บันเทิงอย่างมุกนะคะ” นักข่าวสาวสัพยอก

“ก็คุณมุกไม่เหมือนนักข่าวคนอื่นนี่คะ ถ้านักข่าวอย่างคุณมุก เอื้องรัก
ตายเลย” นางเอกสาวหัวเราะอารมณ์ดี ปากหวานจนมุกตาภาอดยิ้มไม่ได้

“ขอบคุณค่ะคุณเอื้อง”

สองสาวยิ้มให้กัน ครู่หนึ่งเอื้องลดาจึงนึกขึ้นได้ เลยหันมาทักพิมลมาส

“จริงด้วย มาสยังไม่ได้บอกพี่เลย จู่ๆนัดที่ออกมาหาอย่างนี้ ต้องมีเรื่อง
สำคัญอะไรแน่เลย”

“คะ มาสมีเรื่องอยากรบกวนขอความช่วยเหลือที่เอื้องหน่อยนะคะ”
พิมลมาสหยุดพูดเมื่อบริกรตรงเข้ามาพร้อมเมนูอาหาร เอื้องลดาจับเมนูมาแล้ว
สั่งอย่างรวดเร็ว เป็นอาหารจานเดียวง่าย ๆ ไม่มีพิธีรีตองมากมาย

“มาสมีอะไรอยากให้เราช่วย บอกมาได้เลยจ๊ะ” นางเอกสาวกระตุ้นรุ่นน้อง
เมื่อบริกรชายรับออร์เดอร์ไปเรียบร้อยแล้ว

พิมลมาสยิ้มเจื่อน ดีใจที่สาวรุ่นพี่ทั้งคู่สนใจทุกข์สุขของเธอ แต่ไม่รู้จะ
เริ่มต้นเล่าเรื่องประหลาดที่เกิดขึ้นกับตัวเองให้สาวสวยทั้งคู่รับฟังจากตรงไหนดี...

“คือ...เรื่องที่มาสจะเล่า มันอาจจะฟังดูเหลือเชื่อ...ไม่น่าเป็นไปได้ แต่มาส
ขอยืนยันนะคะ ว่ามาสไม่ได้บ้า ไม่ได้ฟังซ่านไปเองแน่ๆ...มีเรื่องประหลาดเกิดขึ้น
กับมาสค่ะพี่เอื้อง...พี่มุก”

“ยังไงจ๊ะ เรื่องประหลาดที่มาสว่านะ” เอื้องลดาสนใจ เช่นเดียวกับมุกตาภา

“นั่นสิ เล่ามาเลยเถอะมาส พี่อยากรู้อะไรอยู่แล้ว”

พิมลมาสเหลือบมองสองสาวรุ่นพี่ทั้งคู่ นิ่งไปอีดีใจหนึ่ง รอกระทั่งบริกร
นำน้ำดื่มที่เอื้องลดาสั่งเอาไว้มาเสิร์ฟเรียบร้อยแล้ว เจ้าตัวจึงเริ่มต้นเล่าขึ้นช้าๆ
ชัดเจนทุกถ้อยคำ

“ตั้งแต่ครั้งแรกที่มาสได้ไปเที่ยววัดพระปรารักษ์ที่สุโขทัยเมื่อตอนเด็ก ๆ...
ตั้งแต่ตอนนั้น มาสก็ฝันเห็นเด็กผู้ชายคนที่มาสเจอที่เมืองเซียงมาตลอดเลยคะ...
แต่ก่อนก็นานๆจะฝันเห็นเขาลักๆ แต่หลังๆมานี้ โดยเฉพาะช่วงปีนี้ มาสเห็น

เขาบ่อยมาก...เห็นทุกเดือนเลยล่ะ”

“เดี๋ยวจะยายมาส เมืองเซเลียงอะไรของเธอเนี่ย คือที่ไหนหรอ” มุกตภา
 ขัดจังหวะขึ้น ท่าทางงุนงง เธอไม่ชินเลยกับ ‘เมืองเซเลียง’ ที่ญาติสาวเอ่ยถึง

“เมืองเซเลียงเป็นเมืองโบราณที่เคยตั้งอยู่ที่สุโขทัยค่ะ” พิมลมาสอธิบาย
 ให้พี่สาวรับทราบ แต่มุกตภายังทำหน้างงๆอยู่ เอื่องลดาจึงอธิบายเพิ่มเติม

“คุณมุกอาจไม่ชินกับเมืองเซเลียงเท่ากับชื่อเมืองสุโขทัยกับศรีสัชนาลัย
 เมืองเซเลียงคือเมืองดั้งเดิมก่อนที่จะมีการตั้งเมืองศรีสัชนาลัยขึ้นใหม่ในสมัย
 ราชวงศ์พระร่วงเจ้า และเมืองศรีสัชนาลัยก็เข้ามามีบทบาทสำคัญเคียงคู่มากับ
 เมืองหลวงสุโขทัย...พระมหากษัตริย์กรุงสุโขทัยทุกพระองค์ ก่อนจะทรงขึ้น
 ครองราชย์ ต่างก็ต้องเคยไปรับตำแหน่งพระมหากุปราชที่เมืองศรีสัชนาลัย
 มาก่อนทั้งนั้น เรียกได้ว่าศรีสัชนาลัยเป็นเมืองคู่แฝดของสุโขทัยเลยล่ะค่ะ”

“อ้อ...” มุกตภาจึงมึนงงรับรู้ในลำคอ “อย่างนี้เอง”

“โอเค ทีนี้เรามาเข้าเรื่องของมาสต่อดีกว่า มาสยังเล่าไม่จบเลยนะจ๊ะ...
 เรื่องผู้ชายที่มาสฝันเห็นคนนั้น...” เอื่องลดาวกกลับมาหาพิมลมาส ยังคงติดใจ
 เรื่องที่สาวรุ่นน้องเล่ามาไม่หาย

“ก็...ไม่มีอะไรมากหรอกค่ะพี่เอื่อง...มาสก็แค่ไม่เข้าใจ ทำไม่ถึงได้ฝันเห็น
 เขาเป็นตุเป็นตะอย่างนี้ก็ไม่รู้...”

พิมลมาสก้มหน้ามองมือตัวเองที่ประสานกันอยู่บนตัก กลัดกลุ้มกับสิ่งที่
 เกิดขึ้น ไม่รู้จะหาทางออกได้อย่างไร

เธอไม่กล้าปรึกษาใคร แต่นับวัน ความคิดคำนึงที่เกี่ยวกับพี่ชายในฝัน
 คนนั้นก็เพิ่มทวีขึ้นจนพิมลมาสรู้สึกว้าวุ่นว่าเธอควรจะทำอะไรบางอย่าง และรุ่นพี่
 สาวสวยทั้งสองคนนี้น่าจะช่วยเหลือเธอได้บ้าง

“มาสฝันเห็นเด็กผู้ชายคนนั้นมาตลอดเป็นสิบปีเลยหรอ” เอื่องลดาอุทาน
 เสียงสูง จับจ้องมองสาวรุ่นน้องไม่วางตา

“สิบห้าปีแล้วค่ะพี่เอื่อง...แต่เขาไม่ใช่เด็กแล้วนะจ๊ะ...พี่ชายคนนั้นเขาเอง
 ก็เติบโตขึ้นเรื่อยๆพร้อมๆกับมาสนี่ล่ะค่ะ”

“หะ” ดาราสาวอุทานในลำคอ หัวคิ้วเรียวยาวขมวดมุ่นยุ่งเหยิง

“ผู้ชายคนที่มาสัฟเห็นก็คือคนในรูปนี้ใช่ใหมจ๊ะ” มุกตาภาชี้นิ้วไปที่ชายหนุ่มรูปงามในกระดาศปอนด์ตรงหน้า ทำให้เอ็งลดาหันไปเพ่งมองชายหนุ่มในรูปอย่างสนใจทันที

“ใช่ค่ะ เหนี่ละคะ เขาคือคนที่มาสัฟถึง ตอนนี้เป็นหนุ่มแล้ว ตัวโตมากเลยคะ...พี่มุกกับพี่เอ็งเคยเจอคนหน้าตาอย่างนี้บ้างหรือเปล่าคะ”

๒

สองสาว ผู้โดนคำถามเดียวกันต่างนั่งอึ้ง จ้องมองพิมลมาสเป็นตาเดียวกัน ครู่หนึ่งก็เดียดกกว่าที่พวกเธอจะลดสายตาลง เพื่อพินิจชายหนุ่มหน้าคมเข้มในภาพวาดอีกครั้ง

เขาเป็นชายหนุ่มที่หน้าตาหล่อเหลาสะดุดตา คิ้วหนาเข้ม ตาคมกริบ จมูกโด่งเป็นสันรับกับริมฝีปากบางสวย ใบหน้าเรียวได้รูปแต่มีสันกรามหน้อยๆ ดูบึกบึนห้าวหาญ แต่ทรงผมของเขานี่สิ...ดูแปลกตา มันคล้ายทรงทรงสั้น และแสกกลางดูเซยๆอย่างกับคนโบราณ

“มาสเอ๊ย พี่ก็เพิ่งจะเคยเห็นผู้ชายคนนี่ตอนนี้นี่ละ...ขอโทษทีนะ พี่คงช่วยอะไรเธอไม่ได้” มุกตภาภาวินหน้า ออยากช่วยน้องสาวแต่ก็จิ้นใจ

“เธอคะ” พิมลมาสละสายตาดูจากญาติผู้พี่ หันมาทางเอื้องลดาเหมือนจะรอความหวัง ทว่านางเอกสาวสวยก็ส่ายหน้าไปม่ออีกคน

“พี่ก็ไม่เคยเห็นผู้ชายคนนี่เลยเหมือนกันคะน้องมาส...ขอโทษนะคะ ที่ช่วยอะไรไม่ได้เลย”

“ไม่เป็นไรเธอคะ มาสก็คิดอยู่แล้ว บางที...เขาอาจไม่มีตัวตนอยู่จริงๆ มาสคงจะแค่ฝันร้ายซะไปเองมากกว่า...”

พิมลมาสถอนหายใจยาวทำทางสงบนิ่ง หากแวตตากลับดูสับสน มุกตภาภาวินกับเอื้องลดาหันมอองหน้ากันก่อนจะวกกลับมาเอ่ยปลอบคนอายุน้อยกว่า

“ไม่เป็นไรนะมาส”

“ไม่คะ มาสไม่เป็นไร” พิมลมาสส่ายหน้า ยังคงหลบตามองต่ำ นิ่งเงียบ

“เอ่อ...มาสอย่าเพิ่งคิดมากเลยนะจ๊ะ บางทีมาสอาจจะแค่ฝันไปเองไม่มีอะไร...แต่พี่เชื่อเรื่องลี้ลับเหนื่อธรรมชาตินะจ๊ะ พี่เชื่อว่า บางทีเรื่องเหนื่อคำ

อธิบายมันก็เกิดขึ้นกับเราได้เสมอละ” เอื้องลดาเอ่ยปลอบรุ่นน้องอย่างอ่อนโยน
เอื้ออาหาร

“นั่นสิ พี่เห็นด้วยกับคุณเอื้องนะ แล้วก็...มาสไม่ต้องห่วง ถ้าพี่เจอใคร
ที่หน้าเหมือนกับผู้ชายคนนี้ พี่จะรีบบอกมาสแน่ๆ จะ” มุกตาทากลับมาเอาใจ
ญาติผู้น้อง เห็นใจอีกฝ่าย

“พี่ก็ด้วย ถ้าพี่เจอใครที่หน้าตาเหมือนในรูปที่มาสวาดไว้ พี่จะรีบบอกมาส
ทันทีเลยจะ พี่ก็อยากรู้เหมือนกัน ว่าผู้ชายคนนี้มีชีวิตอยู่จริง ๆ หรือเปล่า...”

เอื้องลดาปลุกปลอบสาวรุ่นน้องพร้อมส่งยิ้มหวานให้กำลังใจ ความจริงใจ
ที่เธอและมุกตาทามีให้ ส่งผลให้พิมลมาสค่อยยิ้มออกมาได้

“ขอบคุณพี่สองคนมากเลยนะคะ” พิมลมาสยกมือไหว้หญิงสาวทั้งคู่
จังหวะนั่นเองที่เอื้องลดาสะดุดใจกับกำไลข้อมือลายโบราณที่ข้อมือข้างขวาของ
สาวรุ่นน้อง

ความจริงเธอสะดุดตามาตั้งแต่แรกแล้ว แต่ยังไม่มีโอกาสได้ไถ่ถาม ตอนนี้
พอสบช่องก็อดจะซักไซ้ไม่ได้

“กำไลข้อมือสวยจังเลยน้องมาส ไปซื้อมาจากที่ไหนหรือจ๊ะ ลายแบบ
โบราณเสียด้วย”

“ไม่ได้ซื้อมาจากไหนหรอกค่ะพี่เอื้อง คุณปู่สุนทรท่านให้มาสมานะคะ”

“ขอพี่ดูหน่อยได้ไหม” เอื้องลดา ยิ่งสนใจเมื่อทราบว่าเป็นของชิ้นนี้พิมลมาส
ได้มาจากคุณสุนทร เจ้าของร้านขายของเก่าที่เธอเองก็สนิทสนม ให้ความเคารพ
นับถือท่านและลูกสาวด้วย

“เดี๋ยวนะค่ะพี่เอื้อง” พิมลมาสก้มลงพยายามแกะกำไลออกจากมือบาง
ของตัวเอง แต่น่าแปลกที่พยายามเท่าไร กำไลนั้นก็ไม่หลุดออกเสียที ทั้งที่
มิได้รัดแน่นอะไรเลย

“แปลกจัง...” มุกตาทามองน้องสาวอย่างฉงนอยู่ชั่วขณะ ก็ยื่นมือไปช่วย
พิมลมาสแกะกำไลออกจากข้อมือ แต่ทุกครั้งกำไลจะหลุดกลับลงไป ไม่ยอม
หลุดออกจากข้อมือของญาติสาว ครั้นจะแกะตะขอที่เกี่ยวข้องอยู่ให้คลาย ก็อ้าง
ไม่ออกเสียที

“เอาไม่ออกจริงๆ ค่ะพี่เอื้อง...แปลกจังเลย มันไม่ได้ค้ำแน่นอะไรเลยนะคะ” พิมลมาสถอนใจเอือก หมดบัญญัติ

“งั้นก็ไม่ใช่ไรหรอกจ้ะ พี่ดูห่างๆก็ได้” เอื้องลดาธิปไตยมือ สายหน้าเป็นพัลวัน ริมฝีปากบางสวยเคลือบรอยยิ้มอ่อนหวาน ทว่าดวงตาคมกลับจับจ้องไปที่กำไลข้อมือของรุ่นน้องสาวอย่างสนใจใคร่รู้

เธอทราบนี่นะ ว่าคุณปู่สุนทรท่านไม่ใช่ธรรมดา

การที่ท่านมอบของโบราณทำทางดูจะมีราคาแพงอย่างนี้ให้พิมลมาสถ ต้องมีความหมายมากกว่าแค่มอบเป็นของขวัญธรรมดาทั่วไปแน่ๆ

แต่จุดประสงค์ของคุณปู่คืออะไรกันล่ะ

สายหมอกหนาบดบังรอบกายจนมองไม่เห็นสิ่งใดทำเอาหญิงสาวถึงกับถอนใจเอือก เพราะมีนง ไม่รู้จะไปต่อทางไหน

ความจริงพิมลมาสถคิดว่าเธอน่าจะชินกับความผันผวนลักษณะนี้ของตัวเองได้แล้ว แต่ก็อดหวาดหวั่นไม่ได้อยู่ดีเวลาอยู่ท่ามกลางม่านหมอกหนาที่แบบนี้

ไม่รู้ว่ามีเมื่อพ้นจากหมอกนี้ไปแล้ว อะไรจะรออยู่เบื้องหน้า จะดี...หรือร้ายก็ไม่อาจคาดเดา

เธอไม่เคยมั่นใจเลยทุกครั้งที่ต้องเดินฝ่าทางสายหมอกที่มองไม่เห็นทิศทางนี้ไปเบื้องหน้า พิมลมาสถยังจำได้ ว่าครั้งแรกที่เธอต้องเดินผ่านหมอกเช่นนี้ เธอตกใจและหวาดกลัวแทบสติแตก ทว่าภาพของพี่ชายคนนั้นผ่านมาให้เห็นเสียก่อน

เธอวิ่งเข้าไปหาเขา จำเรียกเขา แต่ไม่เคยเลยที่พี่ชายจะหันมามองหรือตอบกลับ เขาเหมือนไม่เห็น ไม่ได้ยิน ไม่รับรู้ถึงการมีอยู่ของเธอ

บางที...สิ่งที่เธอเป็นอยู่นี้อาจจะเป็นการ ‘รักเขาข้างเดียว’ เธอหลงรักคนที่ไม่มีตัวตนอยู่ในโลกของความเป็นจริงหรือเปล่านะ

พิมลมาสถสับสน หาคำตอบให้ตัวเองไม่เคยได้ ทว่าพริบตานั้นสายหมอกก็พลันสลายไป กลายเป็นลานโล่งกว้าง หน้าเรือนไทยหลังใหญ่โอโถง ร่างบึกบึนเปลือยท่อนบนของชายหนุ่มนั่งอยู่บนแคร่ไม้ไผ่หน้าเรือน

“พี่ชาย!”

เธออุทานแผ่วเบาในลำคอเมื่อสังเกตเห็นร่างนั้นชัดๆ เพราะตกใจกับบาดแผลยาวเหมือนรอยถูกของมีคมที่กลางแผ่นหลังของเขา เท้าเล็กๆ ธิบก้าวพรวดเข้าไป พร้อมเอื้อมมือไปแตะบาดแผลของอีกฝ่ายอย่างเบามือ

ทว่าถึงขนาดนั้นชายหนุ่มก็ยังสะดุ้ง เอื้อมหน้ามามองตามควรวัว

“ทำอันใดของเจ้ากันนี่!”

“พี่ชาย!” พิมลมาสูทาน ธิบถอนมือออกจากบาดแผลของเขา ดวงตากลมโตเบิกกว้าง งุนงง

ฝ่ายนั้นเหลียวมาแล้วก็นิ่งอึ้งมองเธอค้างไปเช่นกัน ทว่าไม่ถึงจิตใจชายหนุ่มก็หันมาประจันหน้ากับหญิงสาวเพื่อจะมองเธอให้ถนัดตาเช่นกัน

ต่างฝ่ายต่างนิ่งซึ้ง ล้ำรวจมองกันและกันอย่างตื่นตกใจ ไม่อยากเชื่อ พิมลมาสคิดว่าตัวเองฝันไปเช่นที่ผ่านมา ทว่าเพราะอะไรครั้งนี้ทุกอย่างจึงแปลกไปกว่าทุกครั้ง... ตรงที่เธอสามารถ ‘พูด’ และ ‘แตะ’ เขาได้!

“เจ้า ทำไม่...”

ชายหนุ่มพึมพำ ยังคงมองเธอเหมือนไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง ราวกับว่าเจ้าตัวก็มีถ้อยคำมากมายที่อยากถามเธอให้รู้เรื่อง แต่พิมลมาสมเหมือนสมมองว่างเปล่า เธอไม่ทันคิดอะไร นอกจาก...

เสียงพี่ชายทุ้มละมุนไพเราะอย่างนี้เชียวหรือ!

“มาส์ได้ยินเสียงพี่... แต่ต้องตัวพี่ก็ได้ด้วย” พิมลมาสมองมือตัวเองสลับกับมองหน้าเขาแล้วทำตาโต ยังคงงงวยไม่หาย

“เจ้าพูดอันใด ข้าหาแจ้งใจไม่” ชายหนุ่มขมวดคิ้วหนาเป็นป็นของตัวเอง งุนงงอย่างยิ่งกับหญิงสาวที่อยู่ต่อหน้า หากเพียงขยับตัว บาดแผลด้านหลังที่เพิ่งได้รับมาก็ทำเอาเจ้าตัวต้องนึ่วหน้า ส่งเสียงครางเบาๆ ในลำคอ

“พี่บาดเจ็บอยู่ อย่าเพิ่งขยับสิคะ” พิมลมาสรีบร้องบอกพร้อมทั้งก้าวเข้าไปหาเขาอย่างลื้มตัว ทว่าเพียงยื่นมือเข้าไป ไม่ทันได้แตะตัวเขา คนเจ็บอยู่ก็ถึงกับผงะถอยหลังกรูด

“เจ้าจักทำอันใดกับข้า”

“เปล่าค่ะ มาสแค่จะดูแผลให้พี่ ไม่ได้จะทำอะไร...”

“เจ้าเป็นหญิง มีควรจะต้องตัวชาย มันผิดประเพณี” คนตัวโตทำขริ้มคู้ใส่ ท่าทางเคร่งเครียด หวงเนื้อหวงตัว ช่างแปลกตาจนพิมลมาสอดขำไม่ได้

“พูดอะไรนะ มาสแค่จะช่วยดูแผลให้พี่นิดเดียวเอง ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” เธอคือดิง ตั้งท่าจะตามเข้าไปหาเขา ไม่ได้รู้สึกว่ามีฝ่ายเป็นชายแปลกหน้าแต่อย่างใด ตรงกันข้าม เธอกลับรู้สึกคุ้นเคย สนุกใจกับเขายิ่งกว่าบรรดาเพื่อนๆ ที่คุ้นเคยกันมาเป็นสิบปีเสียอีก

ทว่า...ดูท่า คงมีเธอคนเดียวที่คิดเช่นนั้น

“ข้าบอกว่าคุณไม่ต้อง เจ้านี้พูดไม่รู้เรื่องรี!” ชายหนุ่มตวาดเสียงขุ่น แม้กระไรก็กรุ่นโกรธจากร่างหนาของเขาก็ทำให้หญิงสาวถึงกับกลืนน้ำลายไม่ลงคอ

ท่าจะโกรธเธอจริงๆ ไม่ได้แกล้งล้อเล่น...

“โอเคค่ะ มาสไม่ยุ่งกับแผลพี่แล้วก็ได้ ไม่เห็นต้องโกรธขนาดนั้นเลยนี่นา” พิมลมาสยกมือขึ้นเป็นเชิงยอมแพ้ ดวงตากลมโตตัวตมองฝ่ายตรงข้ามอย่างตัดพ้อ “แค่นี้ก็ต้องหวงตัวด้วย...ทำอย่างกับพวกคนแก่หัวโบราณนั่นะ”

“เจ้าว่าข้าแก่”

“ก็พูดจา ทำท่าทางอย่างกับคนโบราณ”

“เจ้าเป็นใครกัน มีชื่อคนแถวนี้แน่ๆ” คนถูกว่า ‘โบราณ’ นีวหน้า เข้มมองหญิงสาวตรงหน้าอย่างสุดประหลาดใจ

“นั่นสิ มาสก็ไม่รู้จักที่นี่เหมือนกัน ที่นี่คือที่ไหนเธอคะพี่ชาย” หญิงสาวเหลียวมองไปรอบตัว เบื้องหน้าของเธอคือเรือนไทยหลังใหญ่โตงดงามอลังการดูใหม่เอี่ยม สวยงาม แต่เบื้องหลังกลับเป็นทิวไม้ขึ้นหนาแน่น ดูวังเวง ยิ่งในยามค่ำคืนเช่นนี้ด้วยแล้ว น่ากลัวจับจิตทีเดียว

“ถามมาได้ว่านี่คือที่ใด...เจ้ามาเรือนเจ้าแสนไมตรี ยังมีรู้ตัวอีก”

“เจ้าแสนไมตรี...อะไรกันคะ” พิมลมาสมองเขาหน้าเลอ งงหนักยิ่งไม่ทันที่ชายหนุ่มจะตอบ เสียงของเด็กคนหนึ่งก็ดังเข้ามา

“เข้ามาแล้วพี่พัน ข้ามาแล้ว!”

“ทำไมไปนานนักไอ้จุก” พี่พันของเด็กชายหันไปเอ็ดอึ้งดูเสียงเข้ม ซึ่งซัง

ทำเอาเด็กชายตัวน้อยศึระะโกนลั่นเหลือเป็นจุกเล็กๆ อยู่กลางศึระะ ไม่สวมเสื้อ
นุ่งเพียงผ้าโจงกระเบนสีหม่นถึงกับหน้ามูย

พิมลมาสมองเด็กชายแปลกหน้าอย่างสนใจ ทว่าพริบตาที่เด็กชายหันมา
ทางเธอนั้น บางสิ่งบางอย่างก็แปลกไป

หูของเธอไม่ได้ยินเสียงสนทนาของทั้งสองคนตรงหน้า และภาพของพี่พัน
กับเด็กชายก็ค่อยๆ พร่าเลือนไปอีกแล้ว

“อะไรกัน อะไรกัน...เดี๋ยวลี อย่าเพิ่ง มาสยังมีเรื่องอยากถามพี่ชายตั้ง
เยอะเยอะเลยนะ!”

หญิงสาวพูดได้แค่นั้น แต่ไม่สามารถหยุดยั้งแรงดึงมหาศาลที่ดันเธอออก
มาจากภาพตรงหน้า กลืนกินเธอเข้าสู่เส้นทางสายหมอกหนาที่บิอีกครึ่ง

พิมลมาสยังติดใจเรื่องที่ยอยากถามพี่ชาย...เอ้อ ไม่สิ เมื่อกี้เด็กผมจุก
คนนั้นเรียกเขาว่า ‘พี่พัน’ อย่างน้อยตอนนี้เธอก็ได้รู้จักชื่อของเขาแล้ว แต่ว่า...

“พี่พัน!”

เธอส่งเสียงเรียกเขา รู้สึกว่าเธออยู่ใกล้กับเขามาก แค่เพียงเอื้อมมือไป
ก็อาจจะ ‘ถึง’

พิมลมาสเอื้อมมือออกไปอย่างใจคิดจริงๆ ท่ามกลางสายหมอกหนาไม่อาจ
มองเห็นสิ่งใด ไม่รู้จุดหมายปลายทาง แวบหนึ่งหญิงสาวผิดหวังวูบที่เอื้อมมือ
ออกไปแล้วสัมผัสได้เพียงแค่ความว่างเปล่า ทว่าวินาทีต่อมาหัวใจของเธอก็กลับ
ฟูฟองเต็มโลด

มือใหญ่สากทว่าอบอุ่นของใครคนหนึ่งจับมือเล็กบางของเธอไว้แน่น
พิมลมาสชะงักนิ่งไปอย่างคาดไม่ถึง กระแสปลาบปล้ำหลังไหลจากปลายนิ้ว
เข้ามาเต็มต้นในหัวใจจนน้ำตาคลอ

“พี่พัน พี่พันใช่ไหมคะ...ในที่สุดมาสก็ได้รู้จักชื่อพี่เสียที...พี่พันได้ยินเสียง
มาสใช่ไหมคะ”

เธอยิ้มกับตัวเอง พยายามมองฝ่าสายหมอกหนาที่บิ สองตามองไม่เห็น
แต่สัมผัสอุ่นชานจากอุ้งมือนั้นช่างอบอุ่น หวามไหว

“เจ้า...ชื่อ ‘มาส’ รึ” เขาย้อนถามกลับมาหลังจากที่นิ่งเงียบไปอีดีใจใหญ่ๆ

“คะ มาสชื่อมาส...ชื่อจริงว่าพิมลมาส”

“พิมลมาส...ถ้าเช่นนั้นก็เกี่ยวกับพระจันทร์นะสิ”

หญิงสาวยิ้มละไม พริบตานั่นสายหมอกที่บดบังอยู่ก็พลันเลือนหายไป ภาพของชายหนุ่มร่างสูงใหญ่สง่างามตรงหน้าแทบทำให้เธอลืมหายใจ

“พิน”เองก็นิ่งมองเธอเขม็ง ตาไม่กะพริบ หัวเวลาราวกับถูกสั่งให้หยุดนิ่ง ฝ่ามืออบอุ่นและดวงตาของเขาราวกับมีแรงดึงดูดมหาศาล

เธอไม่อาจจะสายตาดูเขา ที่สำคัญหัวใจของเธอก็ไม่อยากจากเขาไปไหน ด้วย ทว่าอดีตใจต่อมา เสียงหนึ่งก็ดังก้องขึ้นมาจากเบื้องหลัง

เพียงเธอหันขวับไปมองที่มาของเสียงโทรศัพท์มือถือดังลั่นนั้น ภาพทุกอย่างรอบกายก็พลันสลายสิ้น

“พี่พิน!”

หญิงสาวสะดุ้งพรวดลุกขึ้นมาหันมองไปที่บริเวณห้องนอนของตัวเองอย่าง ตื่นตกใจ พี่พินหายวับไปพร้อมกับแสงสว่างที่สาดผ่านผ้าม่านลายสวยเข้ามา เสียงโทรศัพท์มือถือก็ยังคงแผดเสาบแก้วหูไม่หยุด แต่ถึงอย่างนั้น พิมลมาสก็ยัง งุนงงไม่หาย

ใจเธอยังพะวงถึงแต่กับคนในความฝัน...เป็นฝันที่เหมือนจริงจนแทบ แยกแยะไม่ออก เธอรู้สึกอย่างกับว่าได้ไปเจอกับพี่พินมาแล้วจริงๆ

*บ้าไปกันใหญ่แล้วยายมาส มันไม่ใช่เรื่องจริงสักหน่อย ไม่มีทางเป็นไปได้
ก็แค่ฝันไร้สาระเท่านั้นต่างหาก!*

เธอเตือนตัวเอง พยายามสลัดภาพของชายหนุ่มหน้าคมลั่นสะดุดตาคนนั้น ไปจากห้วงคำนึง แล้วเลื่อนตัวไปคว้าโทรศัพท์มือถือเข้ามากดรับ

“สวัสดีค่ะ คุณแม่ขา”

“มัวทำอะไรอยู่จ๊ะ ให้แม่รอสายอยู่ตั้งนาน อย่าบอกนะว่าตื่นสาย นี่มันจะ เก้าโมงแล้วนะจ๊ะ” วรรณวลีบ่นอูบ ไม่สนใจเสียงออดอ้อนนำเอ็นดูของลูกสาว

“แหม...นิดหน่อยเองคะคุณแม่ นานๆที่โทรออกคะ ก็มาสไม่ต้องไปมหาลัย แล้วนี่คะ”

“จ๊ะ สอบเสร็จปุ๊บก็ชักขี้เกียจแล้วนะ ไม่เป็นไร กลับมาบ้านเรา แม่จะ

จัดการเอง”

“โอ้...คุณแม่ขา อย่าขู่มาสิคะ...”

“ไม่ได้ขู่จ๊ะ แม่เอาจริง เป็นสาวเป็นนางนอนตื่นสายได้ยังไงกัน ออกเรือนไป คนนินทาแย่นะสิ”

“โห คุณแม่ขา ยังอีกนานน้านานเลยคะ กว่ามาสจะได้ออกเรือน มาสยังอยู่นอนตื่นสายให้คุณแม่ปลุกอีกนานเลยคะ ไม่ต้องห่วง” พิมลมาสหัวเราะเสียงใส มั่นใจอย่างที่พูด ในเมื่อจนปานนี้แล้วเธอก็ยังไม่เคยสนใจใครเป็นจริงเป็นจังเลย

ผู้ชายทุกคนที่รายล้อมอยู่รอบตัวเธอ เทียบกับพี่พันไม่ได้สักคนนี่นา...
เอ๊ะ แล้วทำไมเธอต้องเอาคนจริงๆ ไปเปรียบเทียบกับคนในฝันที่ไม่รู้ว่า มีตัวตนอยู่หรือเปล่าอย่างนั้นด้วยล่ะ

“อ้อ พ่อกับแม่จะแวะไปรับลูกเลยนะ เห็นคุณพ่อเราเขาว่าจะไปเยี่ยมคุณสุนทรท่านด้วยนะ ท่านป่วยอยู่ไม่ใช่หรือจ๊ะ”

“อ้อ ค่ะ ดีค่ะ ได้เจอคุณพ่อ ทั้งคุณปู่ทั้งอาสุนทรคงจะดีใจ”

พิมลมาสเห็นดีด้วยกับมารดา บิดาของเธอสนิทสนมกับคุณสุนทรและสุนทรี่มาก มิตรภาพที่มีต่อกันเนิ่นนานหลายสิบปีไม่เคยเสื่อมหายไปไหน

ความผูกพันอันยาวนานเป็นดังสายใยที่เหนียวแน่น ร้อยรัดทุกชีวิตเอาไว้...

พิมลมาสอดคิดไม่ได้ แล้วเธอล่ะ...เธอมีสายใยอะไรกับผู้ชายในฝันคนนั้น
ทำไมถึงฝันเห็นเขาเสมอ...แถมยังซัดเงินขึ้นเรื่อยๆ จนเธอแทบแยกแยะไม่ออกแล้วว่าอันไหนคือความฝันและอันไหนคือความเป็นจริง